

GYILKOSSÁG A KASTÉLYBAN

Komédia egy felvonásban

SZEREPLŐK:

FLORESTINE
A GRÓFNŐ
A NAGY BUBU
BENŐ
A GRÓF

(A jelenet a Grófnő budoárjában játszódik. Balra egy kis spanyolfal áll. Amikor a függöny fölmelegy, La Roche-Gaston grófnő egyedül van a színen.)

ELSŐ JELENET

A GRÓFNŐ (egy régimódi telefonkészüléket kurblizva) Ez egyszerűen türehetetlen állapot!... Már vagy félórája próbálok telefonálni és hiába... Pedig mindenképpen beszélnem kell valakivel. (Megráz egy csengőt) Ugy látszik ma este a központban nem telefonos kisasszonyok, hanem telefonos urfiak ülnek... Oda se fűtyülnek, ha az ember kurb-
lizza őket!
(Bejön Florestine)

MÁSODIK JELENET

A Grófnő, Florestine, majd Benő

FLORESTINE A Grófnőnek méltóztatott csöngetni?

A GRÓFNŐ Én csöngettem, de nem nekem, hanem magának!... Egyre türelmetlenebb vagyok ezzel a telefonnal... Már egy félórája fárasztom magam vele teljesen hiába ósrégi arisztokrata kezemet és karcsu, kifinomult ujjaimat!

FLORESTINE Furcsa! Igazán furcsa! A készülék kifogástalanul működött egész délután... Nem értem, mi történhetett a telefonnal...

A GRÓFNŐ Jó szülőanyámat óhajtottam felhívni, mert közölni kívántam vele, hogy férjem, a Gróf, ma elutazott és csak holnap jön meg. Küldje be hát a kedves jó Benőt, családom hű és vén szolgálóját, aki már akkor is szolgálatunkban állott, amikor régen megboldogult nagyatyám született... Csak ő lakik itt velem, ebben az épületszárnyban, miután kocsisomat és belső inasomat a park legtávolabbi részén lévő zugba száműzte a könyörtelen végzet.

FLORESTINE Kegyelmes Grófnő, elaggott szolgálója úgy látszik gondolatolvasó, mert máris itt jön, az évek terhétől görnyedezve.
(Bejön Benő)

A GRÓFNŐ Jöjjön csak, Benő... különös dolgok történtek a telefonnal. Nagyon jól tudom, hogy nem igen rokonszenvezik ezzel az ördöngös modern találmánnyal, hiszen elmulott már nyolcvan éves is talán, amikor a távbeszélő-készülék a gyakorlatban is megvalósult.

BENŐ Igen, kegyelmes Grófnő, idén töltöm be a kilencvenkilencedik életévemet. És szemtanuja voltam már a nagy francia forradalomnak is.

- A GRÓFNŐ Ugy vélem, ebben téved, Benő, mert hogy szemtanuja lett legyen volna a nagy francia forradalomnak, legalább még egy fél századdal kellene öregebbnek lennie, de hogy százötven éves lenne, abban azért meglehetősen kételkedem.
- BENŐ Asszonyom, már megbocsásson, nem kegyedtől fogom megtanulni, hogy minek voltam a szem- és fültanuja. Nem bánom, tőlem oda és akkor teheti a nagy francia forradalmat, ahova és amikor oda hajtja - ez kegyed magánügye, kegyelmes Grófnő! Ami engem illet, én bizony személyesen részt vettem benne és úgy emlékszem mindenre, mintha csak tegnap történt volna. Rajtam kívül ott volt még Robespierre, Danton, Boulanger tábornok is, akik úgy beszéltek velem, ahogy most én beszélek a kegyelmes Grófnővel. És Bismarck is ott volt, nekem aztán igazán elhiheti... O, a nagy francia forradalom!... Ami pedig a telefonkészülékletti, nyilván azért süket, mert elvágta a huzalát. Két férfi gyanus körülmények között délután fölért a kertet és valószínűleg akkor történt a malőr... Minden bizonnyal egy gonosztevő banda keze van ebben a süketségben!
- FLORESTINE (félre) Szent Isten! Hát észrevette a kert felásását, pedig azt hittem, hogy vak!
- A GRÓFNŐ (nevetni kezd) Nohát, már itt tartunk megint, nyulszívű vénség, régi rögeszméjénél, a gonosztévő bandánál! Nincsenek gonosztévők! És ha volnának is, én nem félek! Mert én vitézek és hősök ükunokája vagyok! Az én ereimben valódi azurkék vér csörgedez!
- BENŐ Tőlem! Akár hupikék is csörgedezhet! Azt viszont nagy ostobaságnak tartom - engedelmével kegyelmes Grófnő - hogy abban a vacak páncélszekrényében mindig nyolcszázötvenháromezer száztizenöt frank és tizenkét szantim értékű ékszert tart! Egyetlen este sem hagy nyugodni ez a gondolat! Lent, a pince mélyén csak forgolódom egyszerű tábori ágyamon és szüntelen ezt hajtogatom: "Talán épp ma este fogják meggyilkolni az én szeretett urnómet!" Egyedül olyankor vagyok nyugodt, amikor énekelni hallom.
- A GRÓFNŐ Nyugodj meg, öreg Benőm! Biztosíthatlak, hogy ma este sem fognak meggyilkolni. És minthogy még nincstul késő, lemegyek hozzád, hogy együtt ellenőrizzük birtokunk befolyó bérleti díjait. Szeretném tudni: mennyit hoznak a földjeink, hogy idén is megengedhetem-e magamnak, hogy elkápráztassam új pazar és még a tavalyinál is fényűzőbb ruhákkal egész Párizst, valamint a mostaniaknál is sokkalta ragyogóbb ékszerekkel?
(Kimennek)

HARMADIK JELENET

FLORESTINE előbb egyedül, majd a NAGY BUBU is színrelép

FLORESTINE Már azt hittem, hogy itéletnapig itt maradnak. Olyan különös, hogy amikor az ember egy bűntényt akar elkövetni, egyszerre csak valami lázas, sose tapasztalt türelmetlenség keríti hatalmába. (A közönséghez) A Mondén Világ Tagjait Láb Alól Eltávolító Baráti Társaság utasítására foglaltam el ezt a munkahelyemet és azóta éjjel és

Florestine) nappal, óráról órára, percről percre kikémleltem a Grófnő valamennyi szokását... Sikerült teljesen beférkőznöm a bizalmába és most, álnokságom diadalaként, ütött az óra, hogy gaztettemet végre elkövessem. Ha csak a Grófnőről volna szó, nem lenne szükségem bűntársra. Törékeny, arisztokratikus nyakát plebejusi ujjaimmal gyönyörteljes gyűlölettel roppantottam volna szét. És halálhörgése mámorító zeneként zöngene fülemben!

EGY HANG (Valahonnan a nézőtérrel) O, micsoda gonoszlelkű némbor!

FLORESTINE De sikoltozására még valaki idejöhetne és letartóztathatna...

Igy megkértem a Mondén Világ Tagjait Láb Alól Eltevő Baráti Társaság vezetőjét, hogy küldjenek ide segitőtársul egy szakképzett dolgozót, a Nagy Bubut, a hatodik munkacsoportból. (Kinyitja a bal oldali ajtót) Jöjjön csak be, Nagy Bubur!

(Bejön a Nagy Bubur)

NAGY BUBU Elnézését kérem, kisasszony. Tudom, hogy olyan vagyok, mint egy madárijesztő. De egy villát kellett kipakolnom a sötétség beálltakor Billancourtban. Alig értem haza a melőből, amikor egy táviratot kaptam a Baráti Társaságtól, hogy azonnal szálljak ki ide felszereléssel egyetemben, mert egy sürgős éjszakai munka vár itt rám. A hátsó ajtót nyitva találtam. És most itt vagyok. Még annyi fáradságot se vehettem, hogy ezt a kis tervrajzot, amit a távirattal egyidőben expressz levélben kaptam meg, alaposabban át tanulmányozhassam. (Kivesz a zsebéből és szétteret egy tervrajzot.) Ez itt a park... A park végén egy másik kisebb épület áll...

FLORESTINE Igen, a házmester, a kertész, a belső inas és egyben a kocsis kis laka. De a park vége nagyon messze van és minden bajt elkerülendő, ezekkel az erős kezeimmel eltértem a csengő huzalát. Valamint a telefon sem működik.

NAGY BUBU Remek. És nincs véletlenül a közelben egy rendőrőrszoba?

FLORESTINE Dehogynem. Épp itt, átellenben. De a rendőrök mélyen alszanak ebben a pillanatban, hála annak az altatónak, melyet esti teájükba töltött ottani munkatársam, a takarító. A rendőrfelügyelő nem fogja felzavarni őket ma éjszaka, mert egy rendkívül csinos tagtársnőnk elvitte őt egy színházi főpróbára és utána együtt vacsoráznak egy szeparában pontosan hajnali négy óráig.

NAGY BUBU A házban tehát csak a Grófnő tartózkodik?

FLORESTINE És egy kilencvenkilenc éves öreg butordarab. Többször próbáltam már eltenni láb alól... De egyszerűen elpusztíthatatlan... Az arzén meg se kottyán neki, úgy zabálja, olyan mohón, mint más a porcukrot. Egy délután, amíg aludt, forró ólmot öntöttem a szájába; egyszerűen kiköpte "Nem valami jó tréfa!" jegyezte meg, és csupán egy egész kicsit tartott meg a szájában az ólomból, ami elegendő volt egy régóta lyukas foga betöméséhez.

NAGY BUBU Én egyszerűen meg fogom fojtani és kész.

FLORESTINE Csakhogy ugyszólván már nincs is szüksége a lélegzetvételre. Legalább huszonnégy órán át kellene egyfolytában szorongatni a torkát, hogy a legcsekélyebb eredményt is elérhesse vele az ember.

NAGY BUBU (nagyot sóhajtva előhúz egy óriási kést) Akkor nincs más hátra, csak ez a halál. Őszintén megvallva, utálom, ha ehhez kell

(Nagy Bubu) folyamodnom, mert csak locspocsot csinál vele az ember, és valahogy elrontja az összhatást. Épp ezért nem szívesen alkalmazom. A harmincnycadik kiküldetésemem vagyok jelenleg, de ebből eddig harmincat sikerült szárazon megoldanom.

FLORESTINE Furcsa ember maga. Első pillantásra elképesztően ijesztő, de aztán egyik pillanatról a másikra rendkívül kedves tud lenni. Ahogy így elnézem magát, most egyenesen az az érzésem, hogy a légynek se tudna ártani.

NAGY BUBU (nagyot sóhajt) És így is van. Semmi szükségét nem érzem annak, hogy akár a légynek is ártsak. Még soha senkinek sem ártottam pusztán kedvtelésből, kizárólag üzleti megfontolásból gyilkoltam eddig. Csakhogy ez a mesterség egyre inkább utálattal tölt el, ha akarja tudni a véleményem. Hiába próbál az ember lehetőleg tiszta munkát végezni, az egészben mégis csak van valami undorító. És ráadásul veszélyes is. Ha csak egy kis horzsolás is van az ember kezén, nem kell sok hozzá, hogy valami végzetes, gyógyíthatatlan betegséget szedjen össze... És ráadásul, hogy egészen őszinte legyek, amikor fiatal voltam, ugy csináltam az egészséget, hogy szinte oda se figyeltem. Most pedig már nemsokára negyvenéves leszek... Egyre többet mondom magamnak, hogy nem volna szabad folytatnom ezt az átkozott mesterséget... Hogy ez talán mégis így jól... Már nem érzem meg olyan könnyen a lelkiismeretfurdalásaimat, mint hajdanán. A husz évvel ezelőttiekért nincs semmi lelkiismeretfurdalásom ma sem, hiszen ezek oly régen történtek, az idők homályán; de a legújabb áldozataimat néha viszontlátom álmomban és be kell vallanom, hogy ez bizony nem valami tulzott gyönyör a számomra.

FLORESTINE Hiába, megfekszi az ember gyomrát egy idő után ez a mesterség.

NAGY BUBU Lehet, hogy igaza van.

FLORESTINE De az is lehet, hogy csak beszuggestálja saját magának...

NAGY BUBU Akár így van, akár úgy: mindenképpen bosszantó. Ha tudnék egy kis nyugdíjas állást találni a Helybeli Közlekedési Vállalatnál, vagy a vasutnál, komolyan mondom, hogy bucsut mondanék eddigi mesterségemnek.

FLORESTINE Valószínűleg el tudna helyezkedni, ha nagyon akarna...

NAGY BUBU Annál is könnyebben, mert nincs priuszom. Igaz, hogy kétszer ültem eddig, de mindannyiszor más néven, úgy hogy az nem számít, a valódi nevem mindaddig mocsoktalanul makulátlan!

(Egy óra ütni kezd)

FLORESTINE Éjfél üt, ez az első ütése. A Grófnő rövidesen visszajön.

(A Nagy Bubu feszülten figyel) Mit figyel ennyire?

NAGY BUBU Hogy a másodikat is üsse már. Olyan zengzetesen szól... De mi az? Nem ver éjfélkor? Ez nagyon különös... Mintha habozna az óra... Máskor se szokta gyors egymásutánban elütni az éjfelet?

FLORESTINE Dehogynem... Ó, be félek... Valaki talán megállította az ütőszerkezetet...

NAGY BUBU (megnézi az óráját) Ó, még csak féltizenkettő van!...

(Florestinehez) Látja, ez is azt bizonyítja, hogy nem egészen tiszta a lelkiismeretünk!

FLORESTINE Akkor most meg kell állapotodnunk a haditervben, mert lehet, hogy a Grófnó ma este korábban jön fel a szokottnál... Itt van a szomszéd szobában a páncélszekrény, amelyben az ékszerei vannak. Ezt a páncélszekrényt csak egy bizonyos szó segítségével lehet kinyitni... Minthogy azonban a Grófnónak pokolian rossz az emlékezőtehetsége, ezt a szót felírta egy papirdarabra, amit állandóan a keble fölött visel... Amikor belép, maga elkapja a vállát, én pedig meg fogom fojtani... Ezután pedig, mert arra is szükség van a felsőbb utasítás szerint, hogy én is áldozatnak tűnjek, meg fog kötözni és egy mély karcolást csinál a karomon, de olyan helyen, ahol, ha összeforr, nem fog meglátszani, amikor mélyen dekoltált rövid ujjú ruhát viselek... Most pedig kilopódzom, hogy megnézzem, nem jön-e már a Grófnó.
(Kimegy balfelé)

NAGY BUBU Szegény kicsike!... Nem csak meg foglak kötözni, de meg is foglak ölni téged... Ez a Mondén Világ Tagjait Láb Alól Eltevő Baráti Társaság vezetőségének az utasítása, mert kicsit túl fecsegőnek tartanak és különben is meg akarják spórolni az osztalékokat.
(Eltűnődve) Hiába, az egyik bűntényből adódik a másik is. Ez bizony már a könyökömön jön ki. Épp ezért, bármilyen állásba elmennék szivesen, csak hogy abba tudjam hagyni ezt az undorító (Ezt határozott hangon mondja) ... és nyugodtan állithatom, tisztességesnek egyáltalán nem mondható foglalkozást.

FLORESTINE (beront a szobába) A Grófnó épp most hagyta el Benó szobáját. Pillanatokon belül itt lesz!

NAGY BUBU (csüggedten motyogja) Na végre!...

FLORESTINE Csupán egy részletkérdés még! Nem fogjuk eltüntetni a holttestet?

NAGY BUBU Szó sincs róla! A bűntény minden nyomát feltűnő módon szem előtt kell hagynunk, felsőbb utasításra. Ezért leszek kénytelen magát is megkötözni... És aztán én, én igazán nem tudom csak úgy hipp-hopp eltüntetni a hullákat... A rendcsinálás - meg kell vallanom - nem a legerősebb oldalam...

FLORESTINE Arra gondoltam, hogy felszeletelhetnék, egész kis darabokra...

NAGY BUBU Sosem tudtam felszeletelni semmit. S különben is: mit csinálnék az egész kis darabokkal?

FLORESTINE Ha egész kis darabokra aprítanánk, amik nem haladják meg a 25 dekát, feladhatnánk őket, mint mintát, érték nélkül, különböző postahivatásokban!

NAGY BUBU Ez egyszerűen megoldhatatlan! Először is, ahogy én értesültem, a Grófnó ruha nélkül is több mint egy mázsa husz kiló lehet. Hogy a csudában csinálnánk belőle kétszáznegyven csomagot? Ehhez legalább négy alkalmazottra volna szükségünk... Nem, nem, mindent itt hagyok a helyszínen és magát pedig megkötözöm. Erre különben határozott parancsot kaptam, a Baráti Társaság vezetőségétől!

FLORESTINE No, már jön is a Grófnó!

NAGY BUBU Akkor jobb lesz, ha én most elbujok!
(Eltűnik balra a spanyolfal mögött)

NEGYEDIK JELENET

A GRÓFNŐ, FLORESTINE, A NAGY BUBU, majd BENŐ

A GRÓFNŐ Tudja mit, Florestine? Levetkőzőm!

FLORESTINE Igenis, asszonyom.

(Lehuzza a Grófnőről a bluzt. A Grófnő karja csupasz)

A GRÓFNŐ O, milyen hideg a keze, Florestine!

(énekelni kezd)

Amikor az utról letértem,
egy patak mentén jöttem el,
és csak hallgattam, észrevétlen,
számos madár hogy énekel!

Dalold csak ó mangalicácska,
és te is, te tengeri sün -
dalold csak ó mangalicácska
dalod a hajnali derűn!

(Florestine balra megy, keres egy vállra hulló csipkekendőt)

FLORESTINE (a Nagy Bubuhoz sugva) Akkor most mit csináljak?

NAGY BUBU Várjon még egy kicsit!

A GRÓFNŐ A hercegek többnyire némák,
közülük egy a fák között
hozván vad illatos verbénát
a kastélykapun beszökött!

Dalold csak ó mangalicácska....

(Beszédhangon) Mi baja, hogy így remeg, Florestine? Csak nem beteg?

(Florestine a fejével nemet int, de nem tud megszólalni. A Grófnő tovább énekel.)

Dalold csak ó mangalicácska,
és te is, te tengeri sün -
dalold csak ó mangalicácska
dalod a hajnali derűn!

(Nevetni kezd) Azért kell énekelnem, hogy megnyugtassam ezt a szégyény Benőt, mert ha nem dalolok, azt hiszi, hogy már nem élek.

FLORESTINE (a Nagy Bubuhoz sugva) Nem érzem jól magam... Mi volna, ha mégis inkább máskorra halasztanánk ezt az egészet?

NAGY BUBU Pofa be! Most mindjárt elintézzük!

A GRÓFNŐ (dalol, miközben a Nagy Bubu mögéje lopózik)

Nő a herceg hercegi láza,
mert egy hölgybe szerelmes.

(A Nagy Bubu elkapja a Grófnő vállait, miközben Florestine pedig torkon ragadja)

NAGY BUBU (Florestinehez) Folytasd csak tovább a dalt!
FLORESTINE (miközben a Grófnőt fojtogatja)

Ujjai közt a fák virága
Szép lassan-halkan lengedez.

Dalold csak ó mangalicácska,
és te is, te tengeri sün -
dalold csak ó mangalicácska
dalold a hajnali derűn!

NAGY BUBU Már teljesen merev a lába. Már nem is rug. Gyerünk a pánccélszekrényhez! Hol van a jelszó?

FLORESTINE (Kiveszi a Grófnő bluzából a papírdarabot és olvassa)
"Kokain".

(A Nagy Bubu kimegy a szomszédos szobába, Florestine utána megy)
A GRÓFNŐ (amint magára marad, egy pillanat alatt föltápáskodik)

Ez igazán pompás, ezekkel a gyilkosokkal! Mihelyst megmereviti az ember a lábát, azt hiszik róla, hogy halott és rögtön eleresztik. Most éppen nyitják ki a hálószobámban a jelszó segítségével a pánccélszekrényemet, hogy kiszedjék belőle az ékszereimet! Csakhogy egytől-egyig mind hamis! Az volt az én szerény véleményem, hogy a legnagyobb örültség nyolcszázezer frank értékű ékszert parlagon hevertetni. Eladtam őket és helyettük földbirtokokat vásároltam. És szinte fillérekért csináltattam az eredetiekhez megtévesztésig hasonlító szép bizsukat, amik ugyanazt a hatást keltik, mint a valódi ékszerek! (Elővesz egy revolvért az éjjeliszekrényből) Most pedig foglaljuk csak el újra a meggyilkolt Grófnő pózát, és várjuk meg, mi fog történni? Persze, bármi is lesz, azt hiszem, hogy ezek után meg kell válnom a szobalányomtól. Pedig oly kínos felmondani a cselédeknek... Bár azt hiszem, talán meg fogja érteni, hogy nem tehetek mást, a történetek után...

NAGY BUBU (bejön az ékszeres ládikóval) Nahát a zsákmány nem mondható éppen rossznak. Rádásul találtam egy gusztá kis tökfödöt, meg egy egészen klassz felöltöt is. Most már aztán jöhet az ősz! Akármilyen korán beköszönhet!

FLORESTINE (bejön. Megpillantja a diványt és befogja a szemét) Jaj, ez a nő!

NAGY BUBU Mi a fenének nézed?

FLORESTINE A multkor pokolian lehordott. De most, hogy nincs többé, már nem is haragszom rá. Egy nap elkapott azzal, hogy elcsórtam egy bluzát. Esküszöm, hogy egyetlen darab ruháját se loptam el! Csak egy briliáns gyűrűjétől szabadítottam meg, amit az anyjától örökölt, én pedig az én szegény briliánsgyűrűtlen szegény anyámnak adtam. Ez csak nem bűn?

NAGY BUBU Hogy lehet, hogy egy ilyen ékszerrel teli ládikával nem félt attól, hogy egy szép nap betörnek hozzá?

FLORESTINE Volt egy revolvere a nachtkaszlijában. Abban a tévhitben élt, hogy meg van töltve, pedig nincsen. Az igazi töltényeket vaktöltésre cseréltem ki benne már régen! (A Grófnő idegesen megmozdul)

(Florestine) Mondd csak Nagy Bubu, nem fog majd megjelenni az álmomban, amint ezt a legujabb áldozataidról mesélted?

NAGY BUBU Nem, nem lesznek rossz álmaid, efelől nyugodt lehetsz. Figyelj csak ide, mégis jobb lesz, ha mielőbb meglépek a szajréval. De előbb meg kell, hogy kötözzek. És olyan állapotban hagyjalak itt, mintha valóban megfojtottalak volna. Előbb gondosan bekoszolom az ujjaimat hamuval, hogy jó piszkosak legyenek és csak akkor kezdek el fojtogatni!

(Florestine egy fotelbe veti magát, a Nagy Bubu eltakarja őt a Grófnő szemei elől)

FLORESTINE Mondd csak; biztos, hogy nem fogsz fájdalmat okozni nekem?

NAGY BUBU Ne félj! Komoly gyakorlatom van ebben!

(Florestine nyakát körülfogja az ujjával)

FLORESTINE Ejnye! Mintha igazán szorongatnád a nyakam!

NAGY BUBU Ugyan már! Csak azért, hogy jól láthatóan rajta legyen az ujjaim nyoma, gyermekem!

FLORESTINE (halálhörgéssel) Mondd csak, mondd... Jajj, jajj nekem...

(A Grófnő, aki rémült döbbenettel figyelte ezt a jelenetet, hirtelen nyomkodni kezd egy autó-dudát, majd gyorsan a párnája alá rejti. A Nagy Bubu elengedi Florestine nyakát és megdöbbenve kapja föl a fejét.)

NAGY BUBU Mi volt ez?

FLORESTINE (levegő után kapkodva) Fogalmam sincs!

NAGY BUBU Egy autó a szomszéd szobában!

FLORESTINE Dehát ez képtelenség! Az utcáról hallatszott fel ide! (Figyelmesen nézve a Nagy Bubu arcát) De ha nem szólal meg ez az autóduda, komolyan megfojtottál volna....

NAGY BUBU Á, csak azt akartam, hogy egy kicsit megijedj! De miután igazán jó férfimunkát végeztem, nem kezdem előlről!... Esküszöm, mintha az utolsó ítélet trombitáit hallottam volna! Az én koromban és ráadásul a harmincnyolcadik gyilkosságánál az ember elkezd egy kicsit vallásos lenni... Várj csak! Megint valami zajt hallok! Oh, elegendem van ebből a házból!... Az embert minduntalan megzavarják itt, nekem pedig, hogy nyugodtan tudjak dolgozni, feltétlen teljes és tökéletes magányra van szükségem!

FLORESTINE Ez az öreg Benő lesz, aki ilyenkor körbejárja a házat!

NAGY BUBU Oltsd el a villanyt!

(Bejön a vén Benő, irtózatosan hajlott háttal, egyik kezében gyertya, a másikban pisztoly.) Mi a fenéért mászkál itt ez a vén totyakos!

FLORESTINE Ne gunyolódj egy ilyen öreg emberen! Ez igazán nem valami szép tulajdonság!

NAGY BUBU Akkor te még nem ismeresz engem eléggé! Én mindig is tisztelettudó voltam és vagyok az öregekkel! Néhányat ugyan megböltem már, amikor alkalmam adódott ilyesmire. De gunyolódni még soha nem gunyolódtam öreg embereken!

BENŐ (a Grófnőhöz közeledve) Mintha zajt hallottam volna ebből a szobából. De ugylátszik, tévedtem! A drága Grófnő úgy alszik, mint a bunda. Magamhoz vettem ezt a mordályt. De remélem, hogy mégsem kell használnom. (Megfordul, hogy kimenjen a szobából)

NAGY BUBU (Florestine-hez) Fújd el a gyertyáját, én meg bedöföm a halefemet a hátába!

FLORESTINE Mégegy bűntény! Iszonyatos lejtőre kerültünk! Soha többé nem tudunk már megállni!
(Florestine elfújja a gyertyát. Abban a pillanatban, amikor a Nagy Bubu le akar sujtani az aggastyánra, a Grófnő megnyomja megint az autódudát. Benő felgyújtja a villanyt. A Grófnő a diványon áll, kezében az autódudával.)

FLORESTINE Jaj istenem! Jaj istenem! A halott, aki nem is trombitál, de dudál!

NAGY BUBU Ó, micsoda ricsaj! Pokolian rossz ilyen lehetetlen munkafeltételek között dolgozni! De majd ez a kilencvenkilenc éves aggastyán fizet meg mindenért! (Benőhöz) Azonnal adja ide a pisztolyát!

BENŐ Maga az én pisztolyomat akarja? Hogy ellenem fordítsa saját fegyveremet? Azt már nem!

NAGY BUBU No gyerünk! Ne vacakoljon már!
(Kikapja az öreg kezéből a pisztolyt és az aggastyánra fogja)

BENŐ Majd meglátja, hogy milyen bátran hal hősi halált egy kiérdemesült szolga a nagy francia forradalomból! (Kihuzza magát és széthuzza a kabátját a mellén. Félre) Vacak régi mordály ez, ami csak éppen felrobban annak a kezében, aki meghuzza a ravaszát! Én ezért nem sütöttem el! Ezért bizony!

NAGY BUBU Most pediglen meghalsz!

BENŐ (hősi pózban) No lőjön! Lőjön már!

NAGY BUBU (meghuzza a ravaszt és azonnal kiejti a pisztolyt a kezéből) Jajj!... Miféle hülye tréfa ez már megint? A jobb kezem legalább két hétre munkaképtelen lett! (Csüggedten omlik egy fotelbe) Nem, nem! Ez aztán már igazán megalázó! Egy nőt, két nőt kellett volna megfojtanom és egyikkel sem sikerült végeznem! Aztán meg itt van ez a vén roncs, akibe már csak hálni jár az élet és őt se tudtam elintézni! (Sirni kezd) Vége van, vége van a pályafutásomnak örökre! Bukott ember vagyok!

FLORESTINE (keményen) Ne veszítsd el a bátorságod, Bubu! Ott van a halefed meg a balkezed, még mindkettőjüket elintézheted!

NAGY BUBU Mennydörgős mennykő! Igazad van! Most már valóban nem huzhatom tovább!

ÖTÖDIK JELENET

Az ELŐBBIEK, valamint A GRÓF

A GRÓF (belép, kezében revolverrel) Ó, nagyon is jól sejtettem, hogy egy férfit fogok itt találni a Grófnő szobájában! Távollétem csel volt csupán! (A Nagy Bubuhoz) Most meghalsz!
(Rálő. A Nagy Bubu összeesik. Florestine a holttestre omlik.)

FLORESTINE Ó kegyetlen gazdám, mit tettél? Mit tettél engesztelhetetlen vad majom! Minő végzetes tévedés! Ez a szegény fickó sohasem flörtölt a maga feleségével! Csupán csak azért jött ide... (Zokogni kezd) hogy megölje! Ó szegény Nagy Bubu, milyen szomorúan fejezted be életed! Te, akit azért szerettem, mert egyszerre voltál vé-

(Florestine)rengző és hihetetlenül gyengéd! És jaj, im el kellett távoznod mégis ez árnyékvilágból! (Zokog és a Nagy Bubu mellére hajtja a fejét. Egyszerűen) Különben nem halt meg... még dobog benne a szív! A golyó ugylátszik megakadt a pénztárcájában!

NAGY BUBU (erőtlenül) Nekem most már végleg mindegy. Nem elég, hogy pechem volt ezekkel az átkozott áldozatokkal, még az Ur is mindenféle valótlan dolgok elkövetésével vádol! Ezt nem élem túl!

FLORESTINE Még nem haltál meg, ez a lényeg!

NAGY BUBU (zokogva) Az anyám fényképén biztosan lyukat ütött a golyó!

FLORESTINE (a fényképet nézegetve) Micsoda tiszteletreméltó asszony, ezzel a szép breton fejkötővel!

NAGY BUBU Amilyent csak Lannionban viselnek!

A GRÓF (összerezzenve és megtántorodva) Amilyet csak Lannionban viselnek?... Ugye, egy ötven körüli nő?

FLORESTINE Olyasfélének látszik.

A GRÓF És egy aranykeresztet visel a mellén?

NAGY BUBU Ahogy mondja.

A GRÓF (próbál erőt venni megindultságán) Bocsásson meg, Grófnő. Ez még az előtt történt, hogy Önt megismertem... Bretagne-ban utazgatva.. egy kis kalandom akadt... Adja csak ide azt a fényképet! (Florestine odaadja a Grófnak a fényképet) O, gyönyörű szép ifjúságom! (Hidegen, miután a fényképre pillantott) De hiszen ez nem ő! Már előbb is gyanakodhattam volna! Hiszen amennyire visszaemlékszem, szerelmünk gyümölcse egy kislány volt!

FLORESTINE Egy kislány? De hisz én pedig egy elhagyott árva kisgyermek vagyok!

BENŐ Ez nem igaz! Hol kisgyermek már maga, mi?

NAGY BUBU Mit számít most ez?

A GRÓF (a Grófnőhöz) Beláthatja Grófnő, hogy nem juttathatom mégse az igazságszolgáltatás kezére ezt az embert! Hiszen majdnem a saját gyermekemet öltem meg!

FLORESTINE (hízkelő hangon) Különben mire volna jó, kegyelmes Gróf ur, ha megbüntetnének minket?... Inkább arra van szükség, hogy erkölcsileg megneveltessünk!

NAGY BUBU Ugy van! Esküszöm, hogy torkig vagyok förtelmes bűneimmel!

FLORESTINE Akárcsak én! Ezért engedelmeinkkel egy kis képeslap árudát nyitunk majd Grenelle-ban... eddigi bűnözéseinkből megtakarított pénzünkkel!

A GRÓFNŐ Hála isten, hogy így alakultak a dolgok! Amilyen vajszivem van, még képtelen lettem volna felmondani csalfa és hűtlen szobalálynomnak! Pedig megérdemelte volna! No, isten áldja magukat, Florestine!
(Florestine belekarol a Nagy Bubu-ba, pát int a Grófnak és a Grófnőnek, még Benőnek is, akik megkönnyebbülve néznek a távozó pár után.)

FÜGGÖNY